

Lm. Đaminh Vũ Đình Thái

Suy niệm

LỜI CHÚA
5

ĐẠI CHỨNG VIỆN HUẾ

. Lưu hành nội bộ .

12.2006

• *Lời ngỏ*

Đây là một ít bài giảng lễ Cưới, đã trình bày ở một số Cộng đoàn Giáo Xứ thuộc Giáo Phận Xuân Lộc.

Có bài tự soạn; có bài đã tham khảo và biên soạn lại theo cách riêng cho phù hợp với những người nghe.

Tài liệu chỉ dành “lưu hành nội bộ”.

Người viết cảm ơn người đọc và xin vui lòng chỉ dẫn những sai lầm.

LỄ CƯỚI

GIÁO DỤC CON BẰNG GƯƠNG SÁNG CỦA CHA MẸ

1. Cha mẹ phải làm gương trước cho con.

Anh chị lấy nhau nên vợ nên chồng; nhưng cũng sẽ thành cha thành mẹ khi có con cái. Và bổn phận đương nhiên của cha mẹ là phải *giáo dục con sao cho nên người tốt và hữu dụng, đồng thời là tín hữu thánh thiện*. Chúng ta không né tránh được; nên ngay từ khi mới thành hôn, tôi ước ao hưởng anh chị sớm nghĩ tới vấn đề này và chia sẻ đôi điều.

Con cái chúng ta tuy là trẻ con, nhưng chúng vẫn **nhạy bén** trong *nhận xét* và *suy luận*, đôi khi gây ngạc nhiên cho người lớn. Chúng biết căn cứ vào lời nói, cách sống của cha mẹ để rút ra những vấn đề.

Một trẻ thấy tóc bố bạc. Em buột miệng hỏi : “*Sao tóc trên đầu bố bạc nhiều thế?*”. Bố trả lời : “*Tại con hư, lười học và quậy phá nhiều quá, nên tóc bố bạc nhiều*”. Đứa trẻ suy nghĩ một lát, rồi reo lên : “*A, bây giờ con hiểu rồi, con hiểu tại sao tóc bà nội còn bạc nhiều hơn tóc bố!*”. Nghĩa là suy ra bố còn hư, còn quậy phá hơn cả con...

Chính vì vậy, cha mẹ trước hết phải làm gương cho con cái trong mọi khía cạnh của cuộc sống.

2. Giáo dục con là việc quan trọng hàng đầu.

Trẻ như tờ giấy trắng, mình vẽ gì nên vậy. Trẻ *bắt chước* y hệt người lớn. Đó là hai điều chúng ta cần lưu tâm khi giáo dục con em.

Có một thiếu nhi *lúc đầu* ngày nào cũng siêng năng, mau mắn dậy đi lễ sáng. Bỗng nhiều hôm em trở chứng, cứ oằn mình trên giường không muốn dậy nữa. Trong nhà, mẹ gọi; ngoài ngõ bạn chờ, em vẫn chẳng muốn đi. Mẹ mắng, thì em khóc. Mẹ quát : “Sao không đi lễ hả? Còn muốn gì?”. -“Dạ, dạ...con muốn mau **lớn như bố**”. Vừa mếu máo em vừa trả lời. Mẹ : “Mau lớn như bố để làm gì?” –“ Dạ...để khỏi... phải đi nhà thờ, đi lễ!”. Mẹ : ?!... Hóa ra bố mẹ sáng, chiều nào cũng giục con đi lễ, đi nhà thờ mà mình thì lại **ở nhà, lấy lý do bận đủ thứ việc**. **Bố mẹ không làm gương sáng** trong việc đạo đức, sao đòi hỏi con sống đạo đức được? Bố không đọc kinh cầu nguyện, sao bắt con cầu nguyện đọc kinh?

Cũng vậy, bố chửi tục; con bắt chước chửi. Bố la rầy. Con cự lại : « Sao bố vẫn chửi tục? ». Bố bàu chữa : « Tao chửi được, nhưng tao cấm mày không được chửi ! » Không chịu làm gương mà lập luận, ra lệnh kiểu ấy con cái nào thuận phục cha mẹ?

Tôi có đứa cháu khi nhỏ hay « thò lò mũi xanh » . Cả nhà đều gọi là *Trâm sinh* (sinh thúì). Tôi cũng vào hùa, bắt chước trêu « *Trâm sinh thúì* ». Cứ mỗi lần trêu là một lần nghe cháu phản pháo ngay « *Bác sinh thúì* ». **Sóng trước đổ đầu, sóng sau đổ đáy**. Cha ông mình vẫn đưa kinh nghiệm thường thức

ấy ra, để *thức tỉnh* bậc có trách nhiệm giáo dục phải sống trước điều mình muốn dạy hay tránh.

Hằng ngày, các Di ở nhà trẻ vẫn dạy và chúc các cháu bé :
« *Chúc bé ngoan, vâng lời, ăn nhiều ngủ nhiều, chóng lớn* ».
Về nhà, một hôm mẹ dẫn bé đi thăm bà ngoại dịp Tết. Mẹ nhắc cháu chúc bà. Cháu nhanh nhẩu : « *Chúc Bà ngoan, vâng lời, ăn nhiều ngủ nhiều, chóng lớn* ». Trẻ lặp lại y chang những điều người lớn đã dạy chúng ; như công thức đã thành nếp trong đầu, không đắn đo suy nghĩ. Bởi thế, cha mẹ hết sức cẩn thận, cần *lưu tâm* những *lời ăn tiếng nói* hằng ngày trước trẻ và *tế nhị chọn* những *câu, những cách* dạy chúng, sao loại được những ***hậu quả xấu***.

3. Chúa Giêsu nhấn nhủ cha mẹ điều gì ?

Đức Giêsu từng nâng niu một em bé trong lòng, xoa đầu em tỏ dấu ***âu yếm, chăm sóc*** cách đặc biệt. Tất nhiên, việc giáo dục con cái, luôn *được hiểu* phải thực hiện *rất sớm*, gồm hai phương diện : *dạy dỗ* và *uốn nắn*. ***Dạy*** thì « *dạy con từ thuở còn thơ* » (Ca dao VN) và ***uốn*** cũng từ nhỏ, « *bé chẳng vin, cả gãy cành* », bởi « *tre non dễ uốn* » (Tục ngữ VN). Măng chẳng uốn , uốn tre sao được ? Non chẳng uốn, già nổ đốt. Dạy cái mới, cái tốt, cái tích cực ; uốn nắn sửa chữa cái cũ, cái xấu, cái tiêu cực.

Chúa không hề coi thường việc giáo dục trẻ em, bởi Người bảo thẳng : « *Ai làm cơ cho một trong những kẻ bé nhỏ vấp ngã, thì cột cối đá vào cổ nó và xô xuống biển còn hơn !* »

(Lc17, 2). Như thế, Chúa muốn bậc phụ huynh sống tốt trước, rồi ***nêu gương sáng*** ấy cho con.

Người lớn đừng làm *bằng hoại* tâm hồn trong trắng, đơn sơ của trẻ bằng những lời lẽ thô lỗ, tục tĩu ; bằng những cử chỉ bạo lực ; bằng những hình ảnh dâm dật... Hãy giữ gìn các em « nguyên vẹn» còn là các em, bởi không có « *tâm hồn như trẻ nhỏ, sẽ chẳng vào được Nước Trời* » (Lc 18, 17).

LỄ CƯỚI

Chất gì ăn mòn kim loại ? – Acid, muối...

Thế chất gì ăn mòn tình yêu ? – Chà, phức tạp, nhiều kê đây !

I. Chất “ích kỷ”.

1. **Ích kỷ** là *mẹ đẻ của nhiều chất khác* ăn mòn tình yêu : như tầm thường, vô trách nhiệm, ỷ lại, thiếu chu đáo... có thể dẫn đến tàn nhẫn. Chúng nối đuôi nhau, theo nhau phá hoại hạnh phúc gia đình. Hàng loạt phản ứng « hóa học » xảy ra, hàng loạt đau khổ xảy ra...

2. Tất cả mọi người nội trợ ngày nay đều nhớ *quy luật* khắc nghiệt của *tự nhiên* : kim loại không thể không bị ăn mòn bởi Acid. Nên không ai đựng giấm, đựng muối trong đồ nhôm cả. Trong khi đó, họ lại không biết phải giữ gìn, bảo vệ tình yêu thế nào cho khỏi bị *bào mòn*, đến *tổn thương*, thậm chí *tan vỡ*.

3. Trong quan hệ vợ chồng, thường khi người nọ cho rằng người kia **ích kỷ** còn mình thì **vị tha**. Rồi cứ thế đổ tội cho nhau suốt ngày đêm.

Chị vợ : - Thật đáng tiếc lấy phải người chồng quá *ích kỷ* !

Anh chồng : - Ai ích kỷ thì người ấy tự biết. Tiếc cũng chưa muộn đâu !

Thế nghĩa là hai người ích kỷ chung sống với nhau : có một trong hai người đúng. Song có một điều chúng ta **cần nhận ra** : *sống với người ích kỷ thì lòng vị tha của người kia trước sau cũng bị “ăn mòn”*.

4. Tính ích kỷ thể hiện ở rất nhiều dạng vẻ, nhiều khi còn tinh tế mà bản thân của người ích kỷ khó nhận ra. Người ích kỷ thường *chủ quan*, quen nhìn **thấy người khác xấu còn mình thì tốt**.

Đây là *căn bệnh nguy hiểm nhất* của hạnh phúc gia đình mà chúng con cần đề phòng.

II. Sự thô thiển, thiếu lịch sự tế nhị với nhau.

1. Tại một phiên toà, sau khi nghe người vợ kể mình hết lòng săn sóc chồng mà vẫn bị anh ta ghẻ lạnh và đối xử thô lỗ tàn nhẫn, thẩm phán đề nghị anh chồng giải thích.

- Tôi không cần sự chăm sóc theo kiểu của cô ấy. Cô ấy nấu nồi canh riêu cua (tôi vốn thích riêu cua) thì cô ấy **càu nhàu** suốt từ lúc bóc mai cua cho đến lúc nấu xong. Rồi cô ấy gọi chồng con : “*Nào, cả lũ đâu rồi, ra mà hốc!*”

Thế mà theo tôi biết, chị vẫn yêu chồng. Cho đến ngày ra toà, chị vẫn còn giặt áo cho anh.

2. Có người thì ... do sống **luộm thuộm, bẽ bối**, không biết thu dọn, còn... **bẩn nữa** :

- Chúng con nhớ ai chả có cảm xúc trong tình yêu. Mà xúc cảm ở đây là xúc cảm trước cái đẹp, **đẹp về nội dung tâm hồn** (ăn nói lịch sự tế nhị với nhau) và **đẹp về hình thức biểu hiện** (ăn mặc sạch đẹp, nhà cửa biết trang hoàng thu dọn sạch sẽ thơm tất... không bẩn thỉu, hôi hám). Người ta cứ nghĩ lấy chồng rồi không cần gìn giữ sắc đẹp, thể diện, môi trường sống.

- Một người chồng tâm sự : Bà ấy thường đi làm về trước tôi. Hôm nào cũng thế, mở cửa vào buồng là tôi thấy ngay cái quần đen mới thay ra của bà ấy lù lù như đồng phân trâu giữa sàn nhà. Không còn chỗ nào để nữa hay sao ? Nhìn cái cảnh ấy, tôi chỉ muốn đi ngay! Có hôm mùi cá tanh phảng phất ở tay chân đầu tóc của con cái... và bà ấy nữa! Có hôm mùi khai nồng nặc ở góc phòng toả ra từ đồng tã ba ngày chưa chịu thu giặt. Ai mà chịu nổi!

Nhưng nói các bạn đừng giận : nhiều người vợ cũng trách rằng hầu hết các ông chồng đều... thích ở bẩn. Các bà vợ phải thường xuyên truy tìm những chiếc áo sơ mi cáu bẩn nơi góc tường, xó tủ để đem đi giặt. Đồ bẩn cũng vất lẩn vào đồ sạch, nhét cả vào tủ nữa chứ. Trời ơi, ai mà chịu nổi!

- Những người này vẫn tưởng : vợ chồng chung sống với nhau cốt ở cái tình, cái nghĩa chứ đâu cần tới cái đẹp, cái khéo léo tế nhị bên ngoài. Họ sống quá “thật”, nghĩa là mắc

cả những lỗi nhỏ về phép lịch sự tối thiểu. Ví dụ : Chồng xoắn mũi xoàn xoạt trước mặt vợ, ho, hắt hơi không thèm quay đi chỗ khác. Có bà lại ăn mặc luộm thuộm, nói năng lỗ mãng, nhiều khi mất cả thể diện chồng. Do đó, họ ít dám mời khách đến nhà ; càng ít dẫn nhau đi chơi nhà bạn bè.

Đối với họ, hôn nhân thật đúng như người ta nói là « *một cuốn trường thiên tiểu thuyết mà nhân vật chính đã chết ngay từ trong chương đầu !* ».

III. Sự tù đọng, nhàm chán.

Phát sinh do vợ chồng quá giữ kẽ, gò bó nhau, chôn giấu nhau trong phạm vi gia đình. Vợ chỉ biết chồng con, chồng chỉ biết vợ con. Pháo đài gia đình sống co cụm, thiếu ngoại giao ***cởi mở*** cho nhân cách con người phát triển trong các tương giao với bên ngoài...

Một nhà văn Pháp nói : “*Quan hệ vợ chồng phải lộng gió bốn phương*”. Ở đây không có ý nói quan hệ tự do bữa bãi, theo kiểu thoải mái “*Chồng ăn chả, vợ ăn nem*”. Ngụ ý chính là vợ chồng phải sống ***phóng khoáng***, quan tâm đến những cái khác ngoài phạm vi gia đình. Cái khác đây là bố mẹ hai bên, anh chị em, bè bạn, hàng xóm và các công việc xã hội.

Ở đó, bên ngoài phạm vi gia đình, bạn có thể ***thể hiện lòng tốt***, sự ***cảm thông*** sâu sắc của mình với những người khác. Mọi người yêu quý bạn. Hạnh phúc không chỉ là vợ chồng sống tốt với nhau, mà cái tốt còn có cơ hội thể hiện ra bên ngoài muôn phương. Đây là ý tứ “*lộng gió bốn phương*”.

Tự ngắm mình và ngắm nhau quá kỹ, sẽ không tránh khỏi nhàm chán. Hơn nữa, ta nên nhớ : một thiếu nữ dù đẹp đến mấy nhưng lại nhìn bằng ... kính hiển vi thì cũng “rõ” thôi, chẳng thấy đẹp ở đâu.

Sự nhàm chán tự động trong bầu không khí gia đình, đứng về mặt tâm lý, là một sự *ức chế vô hình*, hậu quả không thấy được trực tiếp. Con người đó tự nhiên khi bước ra khỏi ngưỡng cửa nhà thấy lòng hớn hở hẳn lên, đẹp lên, trẻ ra đến hàng chục tuổi. Một cách không tự giác, người ta coi gia đình như tù ngục, như một nơi trú ngụ có tính cách hành chánh. Đó là lý do tại sao có người ra đến ngoài xã hội bộc lộ sự vui vẻ, lịch thiệp, hào phóng. Về đến nhà luôn cau có với chồng hoặc vợ, hoặc với con cái.

Ngày nay, mỗi cá nhân trở nên tinh tế bao nhiêu về mặt tình cảm, càng đòi hỏi người bạn đời phong phú, đa dạng bấy nhiêu. Không mở rộng quan hệ vợ chồng ra nhiều mối quan tâm xã hội khác, hai người chỉ còn như *pho tượng đá* bên nhau. chỉ sống với nhau với *nửa* con người ; nói đúng hơn chỉ có một cái xác không hồn. Còn trái tim, tâm hồn, tình yêu đã bị chính sự nhàm chán buồn tẻ ăn mòn hoặc đẩy ra khỏi cửa mắt rồi.

Các bạn trẻ hôm nay cần để ý khía cạnh này.

LỄ CƯỚI

Yêu nhau thì dễ. Lấy nhau cũng dễ. Nhưng **yêu lấy được nhau mãi mãi** mới thật là **khó**. Chúng con có muốn tình yêu và hạnh phúc gia đình chúng con bền vững mãi không ?

Một trong những bí quyết *cần thiết* : Lưu ý **cách nói năng với nhau** giữa vợ và chồng.

I. Một số chị em có gia đình trong xóm, nhân lúc rỗi, ngồi thảo luận với nhau về chủ đề *phải nói năng với nhau làm sao giữa vợ và chồng*. Đa số các chị khẳng định :

- “Đàn ông họ **ưa nói ngọt**. Việc khó mấy, vất vả mấy mà mình nói ngọt họ cũng làm ngay”.

Một số chị em khác phản đối và có quan điểm khác :

- “Ôi, đã là vợ chồng **cần gì phải màu mè**, nói năng giữ lời giữ tiếng cho khách khí ? Không nên không phải cứ **nói toạc móng heo**. Đàn ông họ lì lợm lắm, ra cái vẻ ta đàn ông không thèm nghe vợ. Mình không gầm không rít lên thì đừng có hòng các bố ấy làm gì !”

Một số chị lại cho rằng :

- “Nói gì thì nói cũng phải trên cơ sở vợ chồng cùng **tôn trọng lẫn nhau**. Mình nghe được, êm tai thì “người ta” cũng xuôi. Chém trả lẫn nhau ai mà chịu được !”

Cuộc thảo luận cứ thế sôi nổi, mà hầu như ai cũng muốn chứng minh cho điều mình nói là đúng. Họ bắt đầu dẫn chứng cụ thể...

1. Ở gia đình chị Hòa.

Lời chị Hoà : - *“Này, anh có đi gánh cho tôi mấy gánh nước không đây, hả ? Suốt ngày chỉ thuốc với rượu, đá bóng với video. Mọi việc đổ hết lên đầu con này. Nó không phải là “con ở” nhà anh đâu đấy nhé !”*

Lời anh Hoà : - *“Tôi không thích gánh đấy, có làm gì thì làm. Lấy chồng, thiên hạ bảo đi gánh vác cơ mà. Đây chưa bắt vác!...”*

(Chị Hoà tức bầm mặt. Anh vẫn ngồi ung dung uống nước ở bàn. Chị nhìn xuống, hình như cái bầu đã sáu tháng, làm sao gánh nước nổi đây ?).

2. Ở gia đình chị Thơm.

Lời chị Thơm ra rả ở trong chuồng heo :

- *«Trời ơi, sao tôi khổ thế này, quần quật từ sáng tinh mơ đến tối mịt. Lúc nào cũng đầu bù tóc rối, quần ống thấp ống cao, lấy chồng nhờ chồng. Đây thua chị kém em... Không phải ruột thịt không xót, có ai thương tôi đâu !»*

Chồng chị Thơm đang nằm đọc sách trên giường, nghe rõ, liền vùng dậy bước ra khỏi nhà, đóng sầm cửa lại. Đi đâu, không biết nữa.

3. Ở gia đình chị Mậu.

Nhân có người bạn của chồng đến chơi, trước mặt chồng và khách, chị Mậu vui vẻ nói :

- *«Em thật tốt phúc mới lấy được nhà em đấy ạ. Được người được cả nết, chả thế mà ba con rồi vẫn khối cô chết mê chết mệt. Anh ấy chiều em đúng là “nhất vợ nhì trời” đấy ạ!»*

Tiền khách về rồi, thấy chồng chị Mậu cần nhằn với vợ :

- *“Lần sau, tôi vả vào mồm cô ấy nhá. Cô bỏ cái lối nói vô duyên ấy đi. Tôi có phải là trẻ ranh đâu mà cô phỉnh !”*

4. Ở gia đình Chị Yêu.

Lời Chị Yêu : -*“Anh có bận gì không thì giặt giúp em ít tã lót của con để phơi cho kịp nắng, kéo chiều đón con về lại không có tã lót dùng. Anh chăm nó thế, chẳng biết lớn lên nó có hiếu với anh không?»*

Mặc dù đang đọc một cuốn truyện khá hay, anh Yêu vẫn đặt cuốn sách xuống và đi làm ngay.

Lần khác, lại lời chị Yêu : *«Anh ạ, em không thể vắng mặt ở cuộc họp cơ quan ngày mai được, mà con mình lại ốm đột xuất thế này. Sáng mai, anh dậy sớm đến nhà bác Trưởng phòng báo cáo xin nghỉ một ngày phép, để trông con giúp em được không?»*

Sáng hôm sau, đi ngang qua nhà, tôi nghe thấy tiếng anh Yêu đang hát ru con.

II. Chúng con thân mến,

Có lẽ Cha không cần giải thích thêm với chúng con điều gì nữa, vì đến lúc này dường như chúng ta dường tượng ra được từng lời nói mang nội dung gì, tâm tính gì và đưa tới những kết quả ra sao. Cha chỉ muốn hỏi chúng con một câu :

- « Chúng con **chuẩn bị ra sao** và có **quyết tâm gì** để duy trì, xây dựng tình yêu và hạnh phúc lâu bền của gia đình chúng con? Có phải tiền bạc, giày dép, quần áo, băng Video cưới, hình chụp, những thứ linh tinh su xoe làm cho chúng con an tâm hài lòng?»

Không, « lời nói không mất tiền mua ;
lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau ».

Nếu tình yêu của chúng con không phải là tình yêu mù quáng và cảm điếc, thì hằng ngày chúng con phải lưu tâm, qua những lời ăn tiếng nói, rót vào tai nhau cái chất “**cho vừa lòng nhau**” kia.

Đó mới là một *bí quyết* tốt giúp cho tình yêu chúng con tươi mãi, đẹp mãi, sống bền!

LỄ CUỐI

ĐỪNG TỰ MÃN

1. Tại một thị trấn kia, có một anh chàng *tự mãn* với nghề đấu cờ của mình. Sau nhiều năm dài, không ai trong vùng qua mặt được anh. Anh treo tấm bảng trước cửa : ***Đệ nhất thiên hạ kỳ thủ***. Bỗng một hôm, có một ông già cỡi ngựa đến thách đấu. Hai người giao kèo : Hễ ông già thua, sẽ mất con ngựa quý. Anh thua, sẽ mất ngàn quan tiền vàng.

Sau mấy hiệp, ông già đều thua. Ông đành để lại con ngựa quý, nhưng dặn đừng bán... Một tháng sau, ông lại ghé qua thách đấu. Lại mặc cả : Hễ thắng, ông già lấy lại con ngựa. Thua, chịu nhiều ngàn tiền vàng.

Lần này, anh chàng trẻ thua. Ông già ung dung lấy lại con ngựa quý. Anh chàng ngạc nhiên trước sức cờ của ông già. Lòng rất hận, nhưng gạn hỏi : «*Sao một tháng trước đây ông chơi dở ẹc, còn bây giờ ?*»... Ông già trả lời : «*Anh bạn ơi, tháng trước đây tôi có việc đi xa, không nhờ ai coi và nuôi hộ con ngựa quý phải đến nhờ anh giúp, nên tôi thua. Còn bây giờ trở về lấy lại ngựa, nên... phải thắng chứ. Cám ơn anh đã giữ và nuôi hộ con ngựa của tôi một tháng*».

Ngày hôm sau, người ta ***không còn thấy*** trước cửa tấm bảng : Đệ nhất thiên hạ kỳ thủ.

2. Tự mãn là một **căn bệnh**. Kẻ tự mãn và sống tự mãn hãy nhớ là ở đời còn khối kẻ hơn ta.

Vợ chồng sống khăng khít trong một tình yêu : **không bao giờ tự mãn**.

3. Tự mãn : tự cho mình đầy đủ hay dư thừa nữa.

Sẽ tự hào về mình, cho mình và ý kiến của mình hơn hết. Không còn muốn học hỏi, lắng nghe, tiến thêm lên. Không cầu tiến. Không muốn nghe vợ, khi đó, sẽ *đánh giá sai về mình* ; không hiểu hay hiểu nông cạn kẻ khác và sẽ đánh giá *sai kẻ khác*.

Kẻ tự mãn tự mình làm hại mình.

Đời sống gia đình : vợ tự mãn với chồng hay chồng tự mãn với vợ. Hạnh phúc sẽ phung hại. Vì trước các khó khăn, không ai còn muốn nghe ai. Tự mãn tự phụ sẽ đẩy chúng ta đến chỗ *hiểu sai nhau, tự ái mất lòng nhau, không còn muốn nghe nhau*, không còn muốn đón nhận ý kiến lập trường kẻ khác.

Kẻ tự mãn sống bên nhau sẽ từ chỗ lạnh lùng đến đối nghịch và muốn bỏ nhau.

4. Thánh **Phaolô** khuyên chúng ta **trừ căn bệnh tự mãn** ấy bằng cách :

« *Hãy sống khiêm nhu, ôn hoà, nhẫn nại chịu đựng nhau. Hãy tha thứ cho nhau, nếu người này có chuyện làm mất lòng người kia...* » (Cl 3, 12-13).

Kẻ khiêm nhu, ôn hoà, chịu đựng sẽ không còn tự mãn.

Khiêm nhu (*dĩ hoà vi quý*) thì dễ tha thứ. Tự mãn không có được cộng tác, hoà hợp.

5. Cha ông ta diễn tả con người *không tự mãn*, biết sống khiêm nhu ôn hoà là người *tế nhị, khéo sống* : Biết chiều nhau, biết giúp đỡ công việc hằng ngày của nhau trong sự vui tươi, hài hước, dí dỏm.

Chàng tế nhị không tự mãn :

*Dế kêu cho giải cơn sầu
Mấy lời em nói, bạc đầu không quên*

(như con cái ghi lời cha mẹ)

*Làm trai rửa bát, quét nhà
Vợ gọi thì dạ : Bẩm Bà, tôi đây !*

(như kẻ ở người hầu).

Vợ tự mãn, tự ái hay giận dỗi bỏ bê công việc. Cau có, mất duyên đáng .

*Giận chồng mà chẳng bẽ con
Cha mà làm mất cái gòn mẹ đi.*

(tự mãn hại mình hại việc)

LỄ CƯỚI

Đầu lễ :

1. Anh chị yêu nhau, mong lấy nhau tốt đẹp như mọi người khác. Anh chị mới kết hôn **tự nhiên** theo thể thức nhân loại thông thường. Anh chị còn muốn yêu nhau hơn thế nữa trong khuôn khổ Hôn Nhân Công Giáo, theo « bài bản » của Chúa Kitô – tức Bí Tích Hôn Nhân – có Chúa chứng kiến, nối kết, chúc phúc, thánh hoá Tình Yêu anh chị. Hoan hô hôn nhân **siêu nhiên** đây **Ân sủng** này, được cử hành trước mặt Giáo Hội nữa. Mọi người thân thích trong dòng tộc và cả tín hữu đồng Đạo sung sướng cầu nguyện cho đôi bạn.

2. Anh chị hãy quý trọng **phẩm giá** hôn nhân Công giáo của mình. Hãy sống xứng đáng với lời giao ước tình yêu lúc này, cho đến trọn đời.

Giảng lễ :

Anh chị đem nhau đến trước bàn thờ cam kết yêu nhau, ao ước tình yêu mình luôn tốt đẹp, hoàn hảo, mãi thủy chung và thánh thiện. Còn gì bằng!

1. Anh chị hãy để tâm **rèn luyện bản thân cho xứng với Tình Yêu**. Người xưa bảo : « Tu thân, mới tề gia, trị quốc, bình thiên hạ được ».

Anh chị thử nhìn vào kiểu sống của Maradona : siêu sao bóng đá Argentine nổi tiếng này ban đầu được đông khán giả mộ mến. Từ đỉnh cao tuyệt vời ấy, bỗng mọi sự... như sụp đổ nhanh chóng : cuộc tình « lồi thoi » của siêu sao một thời gây đàm tiếu; tiếp theo sự sa đà vào rượu mạnh, rồi ma túy đã hại anh. Lờ lễ, thái độ cư xử của anh nhiều lúc thành thô kệch, thiếu lý trí nên lệch lạc, sai lầm. Sự nghiệp ngưng trệ, đình đốn. Phải vào nhà thương chữa trị nhiều lần, với chế độ kiêng khem nghiêm ngặt. Đến lúc này, anh còn đang gượng dậy và cố vớt vát lấy hình ảnh đẹp của mình đã mất. Tất cả do coi thường việc *tu luyện bản thân*.

Riêng đối với anh, người chồng và gia trưởng : ***hạnh phúc gia đình tùy thuộc anh rất nhiều***. Anh tránh được *rượu chè, nghiện ngập*... chắc chắn đôi cánh tình yêu sẽ bay bổng nhẹ nhàng. Tôi không đem trường hợp của Maradona ra để hù anh đâu, bởi họ thừa tiền thừa của để đeo bám sở thích. Còn ta, như thế, dễ đưa gia đình đến chỗ lụn bại. Nhiều chị vợ than phiền rằng : « *Ăn uống, anh thích gì, tôi mua ngay. Đồ tẩm bổ không thiếu. Đâu tiếc tiền ! Nhưng tôi chúa ghét cái tật « hũ chìm » của anh ấy. Nốc vào, kè nè, chửi vợ mắng con suốt ngày ; còn mịch lòng hàng xóm ! »*

2. ***Tôn trọng vợ*** mình :

Khi sống với các môn đệ, Chúa không coi thường các ông. Người đâu muốn gọi các ông là tôi tớ, nhưng là *bạn hữu thân tình bình đẳng*.

Ta cũng vậy, phải *tôn trọng* vợ. Vợ là ***bạn đường***, người bạn *thiết thân nhất*, nhưng cũng *hoàn toàn bình đẳng* trên đường đời của ta. Chúa dựng nên Evà, từ xương sườn Adam. Điều đó ám chỉ rằng người vợ cùng một *bản chất người* và *bình đẳng* với chồng. Khi dẫn Evà đến trước mặt Adam, ông nhận ra ngay bà là người *xứng hợp nhất* với mình.

Có tôn trọng vợ, mới dễ sống ***hoà hợp***. Một khi « thuận vợ thuận chồng » rồi, thì « tát bể đông cũng cạn ».

Trong cuốn phim tựa đề Vận mệnh, thông điệp được bộc lộ qua nhân vật Bác sĩ Miki là : ***Hãy tôn trọng phụ nữ***. Sau 9 giờ tối, đừng hành hạ phụ nữ. Cùng đi làm, tối về chồng còn nhậu nhẹt. Vợ phục dịch hết món này đến món khác, chai này tới chai khác, lít này sang lít khác...

3. Nên nhớ, với tình yêu ***chiếm đoạt*** : nhanh chóng, anh biến vợ thành con mồi

Với tình yêu ***ích kỷ*** : vợ sẽ là đầy tớ, nô lệ cho anh, một ông chủ chỉ biết hưởng thụ.

Coi tình yêu là ***trò chơi, trò đùa*** : người vợ hóa ra đồ vật. Người ta có thể thay vợ như thay một ; ưa thì lấy, ghét thì bỏ.

Anh chị đừng quên tình yêu cũng ***biết chiều dài***. Nó đem lại nguồn vui, hạnh phúc cho ai trân trọng, nâng niu, nuôi dưỡng nó. Bằng không, tình yêu sẽ *trở mặt*, sẽ ***phản lại*** và *gây đau khổ* cho ai bội bạc, coi thường nó.

LỄ CƯỚI

(phỏng theo **Mái ấm gia đình** của Sương Mai, trang 30-33)

TRUNG THÀNH VỚI NHAU

Làm sao để tình yêu chúng con được **sắt son bền vững** ?

(Cha không dám khuyên chàng trai, vì chú rể là người xứ khác. Cha chỉ xin *nói với nàng gái*, là con cái của cha đôi điều, trước khi con về nhà chồng).

I. Giải pháp tiêu cực : đề phòng.

1. Con là **nữ giới**. Thiên Chúa ban cho nhiều nét uyển chuyển, dịu dàng, vui tươi, dễ gây sự chú ý và cảm tình của nhiều người, nhất là của nam giới. Để **phòng ngừa những bất trắc xảy ra làm sút mẻ hạnh phúc** của Thanh và con, khi tiếp xúc với phái nam, con phải thận trọng, luôn tỏ ra *đứng đắn*, ăn nói *lễ độ*, y phục kín đáo *trang nhã* để người đối diện mến phục và kính trọng con.

Trái lại, nếu con cười nói *chót nhả*, *lả lơ*, ăn mặc *hở hang*, người đối diện sẽ khinh thường con. Nếu người đối diện là đàn ông, họ sẽ tìm cách tán tỉnh con, gây nhiều phiền phức cho con.

Bản chất con người **yếu đuối**, con rất có thể **bị sa ngã**. Và nếu con sa ngã thật, thì người đời sẽ *lên án* con là người *mất nết, phản bội*. Nếu nhờ Ông Chúa, con không sa ngã thì có thể Thanh *ngghi ngờ* con và không đặt trọn niềm tin vào tình yêu của con đối với Thanh nữa. Từ đó, Thanh sẽ có lời nói, hành động tỏ ra bức bối với con. Hạnh phúc của chúng con bị ảnh hưởng nặng nề !

2. Hoa thân mến, khi tiếp xúc **với phái nam**, con chỉ nên nói chuyện **xã giao thôi**. Đừng *thở lộ* tâm tình *riêng tư*, nhất là chuyện buồn giữa con và Thanh, nếu có. Bởi vì họ sẽ lợi dụng chuyện buồn đó để an ủi vỗ về con. Họ sẽ đổ dầu thêm vào lửa, khiến cho tình trạng xích mích giữa con và Thanh thêm trầm trọng. Họ có thể đi xa hơn bằng cách *cám dỗ* con đi vào đường *phản bội* Thanh. Con thấy nguy to chưa ?

3. Vì phép lịch sự, nếu họ hỏi thăm, con *chỉ nói những điều hay điều tốt* để họ thấy con đang có một gia đình ấm êm, hạnh phúc, vợ chồng thương yêu hoà thuận. Do đó, họ không dám dụ dỗ con hoặc phá quấy gia đình con. Con sẽ được sống trong an bình.

II. Giải pháp tích cực : phát huy niềm tin.

1. Hoa thân mến, niềm tin một chiều là Thanh tin vào con. Để niềm tin được *công bình* và *trọn vẹn*, chính **con cũng phải tin vào Thanh**, tin vào *tình yêu chân thành* của Thanh, tin vào *mọi khả năng* của Thanh nữa.

Chính *niềm tin* con đặt nơi Thanh sẽ *đem lại* cho con sự *bình an* trong tâm hồn, khiến con vui tươi phấn khởi trong việc bốn phận hằng ngày.

2. Hơn nữa, con phải *tin vào con* nữa. Lòng *tự tin* này giúp con vượt thắng mọi trở ngại để chu toàn sứ mệnh làm vợ. Con nên tự nhủ : “việc này *khó khăn* lắm, nhưng người ta làm được, thì *tôi cũng phải làm được*”. Hãy tin vào *khả năng* Chúa ban cho con và cố gắng dùng khả năng làm sáng danh Chúa.

3. Cuối cùng, phải đặt *trọn niềm tin vào Chúa*, Đấng Tạo Hoá toàn năng yêu con vô cùng. Với Ngài, con có *bình an* thật sự. Làm bất cứ việc gì, con hãy *phó dâng và tin thác nơi Thiên Chúa*. Xin Ngài chúc lành, thánh hoá, hướng dẫn... giúp con thành công.

Cho dù mọi người trên thế gian chán ghét, từ bỏ, lên án con thì Cha trên trời vẫn hằng yêu thương. Cho dù tội lỗi con *xấu xa chồng chất*, Ngài vẫn *chờ con trở về để tha thứ*... Tội sáng con hãy nhớ đến Ngài.

Ở quận Cam bên Mỹ (Orange County), có lần 3 án mạng rất đau thương xảy ra liên tiếp làm xôn xao xúc động cả Nước Mỹ và thế giới. Cả 3 án mạng xảy ra *chỉ vì có nhiều chuyện lục đục trong gia đình* giữa hai vợ chồng. Người ta *mất niềm tin vào nhau*, vào chính mình và cả không tin vào

Thiên Chúa là Cha giàu lòng thương xót. Họ tuyệt vọng đã chọn cái chết.

- Một ông tự sát bằng súng, sau khi bắn vợ và con.
- Một ông Việt Nam dùng xăng đốt ông và 4 con nhỏ.
- Một nhà văn tự sát, chết trong xe hơi.

LỄ CƯỚI

(Phỏng theo **Mái ấm gia đình** của Sương Mai)

Đầu lễ :

*Anh Chị yêu nhau và lấy nhau : xin **chúc mừng** tình yêu Anh Chị. Lấy chị, anh phải nhận gia đình chị là gia đình mình và ngược lại, lấy anh, chị phải mến gia đình anh như gia đình mình. Tình yêu Hôn nhân biến hai gia đình xa lạ nên thông gia, hai nhà nên một, thân thiết. Đừng để thông gia thành kỵ gia ; hai nhà kình địch chống đối nhau, hạnh phúc con cái tan vỡ.*

*Vậy bí quyết quan trọng làm tăng thêm hạnh phúc gia đình là anh và chị phải **cư xử tốt và như nhau** đối với cả hai gia đình bên chồng và bên vợ. Cầu mong anh chị sống được như thế. Và họ hàng chúng ta cũng phải vun xới cho tình yêu này tốt đẹp.*

Giảng lễ :

I. Chấp nhận, yêu mến gia đình chồng như gia đình mình.

1. Chị tâm sự với anh : “Em yêu anh lắm, yêu với trọn cả tâm hồn, nên **yêu cả cái hay lẫn cái dở** của anh đó !” Lời này tốt, nhưng mới trên môi miệng.

Chị thưa với mẹ : “*Má đừng lo, vì con yêu anh ấy, đương nhiên con yêu cả gia đình nhà chồng*”. Tuyệt quá, nhưng mới là lý thuyết.

Chị còn phải chứng minh cho lòng thành của mình bằng những điều cụ thể.

2. Cả chị và anh nên nhớ :

- Sống với *ruột thịt* của mình còn khó và phải *hy sinh* từ bỏ nhiều lắm, huống chi sống với những người *không cùng dòng máu* với mình.

- Ở nhà, làm gì sai quấy, vì yêu thương có khi ba má chỉ rầy la rồi *bỏ qua*; các em có buồn cũng *xí xoá* dễ dàng. Nhưng bên *nhà chồng thì khác* : Họ hay *để ý* nàng dâu từ lời nói, cách ăn mặc, đi đứng đến thái độ cư xử; từ việc nhỏ tới việc to để *bình phẩm* khen chê. Mà chê thường nhiều hơn. Rồi họ nói xa nói gần, chỉ trích, *bới lông tìm vết*, thêm dệt chuyện nhỏ thành to, nhẹ thành nặng. Họ còn *nhồi sọ, xúi bẩy* con trai, khiến người con trai có vợ ấy rất buồn khổ và khó xử. Nhiều đôi không vượt qua được, lục đục, bỏ nhau, làm vụt mất hạnh phúc.

3. Chị chịu nổi không ?

- Không, tức chị không yêu anh bằng *cả con tim*.

- Có, chưa chắc đâu. Vì yếu đuối hèn mọn như mọi người, nên chịu đựng đôi ba lần còn được, thêm nữa khó đấy.

4. Muốn chịu đựng :

- Phải *dẹp mọi tự ái, tự kiêu, cái tôi* của mình.

- *Chấp nhận mọi thiệt thòi*, oan ức bằng tình yêu vị tha của Thiên Chúa ban cho.

- Nhấn nhục *chịu đựng, tha thứ* bỏ qua tất cả và đối xử với mọi người bằng tình yêu chân thành.

Có vậy, những người nói xấu vu oan sẽ xấu hổ nghĩ lại, rồi có thể họ thay đổi bằng cách cảm phục, yêu thương mình. Chị đã dùng ***tình yêu thắng hận thù***, biến gia đình chồng thành gia đình thân thương của chị.

II. Các biện pháp.

**** Nghĩ tốt cho gia đình chồng :***

1. Chị sẽ nghe được những lời nói, chứng kiến những tia nhìn, ánh mắt, cử chỉ, hành động từ những người thân trong gia đình chồng làm chị buồn nản, bức bối, khó chịu. Những lúc đó, hãy ***nghĩ tốt*** cho họ, như nghĩ rằng : sở dĩ họ có những lời nói, tia nhìn, hành động như vậy là *vì thương mình*, muốn mình *nên tốt*, muốn *xây dựng* cho mình, nhất là muốn mình *hoà mình* với mọi người trong gia đình chồng.

2. Chị nên biết *điểm tâm lý* này để thông cảm với họ : sự hiện diện của chị trong gia đình nhà chồng có thể gây nên sự ***ghen tương*** nơi cha mẹ, anh chị em của chồng. Vì từ một người xa lạ, chị nghiêm nhiên chiếm được *tình yêu* và sự *chăm sóc* của chồng. Hầu hết thì giờ và tiền bạc chồng dành

cho chị, cho nên cha mẹ anh em chồng có cảm tưởng *bị bỏ rơi*, bị *mất mát* nhiều.

Hiểu vậy, chị hãy làm mọi cách để bù lại phần nào mất mát kia : có thể dùng lời nói *dịu dàng*, việc làm *cần mẫn*, thái độ *vui tươi* để an ủi xoa dịu họ. Nhờ đó, họ sẽ thương mình và chấp nhận mình như ruột thịt.

*** Nói tốt cho gia đình chồng :**

Nghĩ tốt chưa đủ. Còn ***phải nói tốt*** cho họ.

1. Là người, ai cũng thích khen. Do đó, chị ***nên khen tối đa***. Cố tìm ra những điều hay, điểm tốt để khen. *Chớ chê bai, nhạo báng* bất kỳ ai có thể làm người nghe thất vọng, bất mãn với mình. Chị hãy nhớ lời tổ tiên dạy : “*Lời nói không mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau*”.

2. Cần phải *kín miệng*, tuyệt đối *không nói xấu* một ai trong gia đình chồng. Cho dù có người trong gia đình chồng chỉ trích gia đình ta, chị cũng giữ im lặng. Ích lợi gì khi nhắc lại những lời đó cho ba má anh chị em nhà, có thể gây kinh địch, hận thù giữa đôi bên. ***Trăm tội ở đầu lưỡi***: nếu chị còn thêm mắm muối vào nữa, e rằng lửa tàn phá sẽ bùng lên đốt cháy trước hết chính hạnh phúc của anh chị.

3. Nên dùng lời nói *khéo léo, tế nhị, khôn ngoan* nối kết tình thân hai nhà nên một, để mọi người hai bên coi nhau như ruột thịt. Ở nhà nội, đừng nói xấu nhà ngoại và ngược lại. Thay vào đó, chỉ đề cao cái tốt điều hay của gia đình đôi

bên. Từ đó, sự kỳ thị sẽ biến mất và được thay thế bằng tình yêu thương hòa thuận.

*** Làm tốt cho gia đình chồng :**

1. Xa cha mẹ, một tháng: nên **về thăm nội** một tuần, **ngoại** một tuần ; một tuần đi picnic, thăm bạn bè ; còn một tuần ở nhà tổng vệ **sinh nhà cửa**. Mỗi lần về thăm nên **biếu chút quà** các ngài thích hoặc làm tặng các ngài một món ăn hợp khẩu. Đặc biệt nhớ đến các ngài những dịp sinh nhật, kỷ niệm thành hôn, ngày lễ cha, lễ mẹ, ngày tết...

2. Các ngài **đau ốm**, nên nhanh chóng chữa chạy **thuốc men**, chở đi **bệnh viện**. Có tốn kém cũng không nên nhăn nhó mà hãy vui tươi, hớn hờ. Nên lợi dụng những **kỷ niệm đặc biệt của gia đình** để mời họ **hàng hai bên tới chung vui**, tạo mối cảm thông thân thiện giữa hai nhà.

3. Cha mẹ chồng **cao niên**, mắt mờ, chân chậm phải đón về nhà để cùng chồng **chăm sóc phụng dưỡng**, giúp chồng làm **tròn chữ Hiếu** mà giới răn thứ bốn Chúa đã dạy.

Cha mẹ ở chung có hay **khó tính**. **Đừng chấp tuổi già**. Hãy biết tự nhủ : “**Sau này về già, có khi mình còn khó tính khó nết hơn nhiều**”.

Nếu các cụ ở với người con khác, hãy cùng chồng **tiếp tay** với anh chị em đó về **tài chánh** cũng như **bất cứ điều gì cần**,

4. **Bệnh nặng**, nên **mời linh mục** tới giúp các ngài đón nhận các Bí tích sau cùng. Chúa có *gọi về*, lo toan *ma chay chu đáo* và năng *xin lễ cầu nguyện*.

5. Đối với **anh chị em nhà chồng** : vui vẻ *giúp đỡ* mọi phương diện tùy *khả năng* và *thì giờ*. Đi lại *thăm viếng* nhất là khi họ lâm bệnh.

6. Đối với **ông bà nội, ông bà ngoại** của chồng : hết sức thương yêu *kính trọng* nên *giúp đỡ* và *thăm viếng*. Một chút quà *gởi tới* cũng giúp các ngài *đỡ tủi thân*.

7. Đối với **chú bác, cô dì, bà con** xa gần của chồng : đi lại *thăm hỏi* khi có thể. Nhớ chào hỏi *lễ độ*. Đừng giả vờ nhìn đi đằng khác, khiến các ngài hiểu lầm về cách giáo dục của gia đình mình.

Một gia đình nọ bố chết sớm, còn một mẹ và hai con : một trai, một gái. Sang Mỹ cả hai lập gia đình.

Con trai, sau 8 năm lấy vợ, có 4 cháu. Lúc ấy người mẹ trên 80 già yếu. Đứa con trai muốn *đưa mẹ già về chăm sóc*, phụng dưỡng để phần nào đền ơn đáp nghĩa. Nhưng vợ không chịu, nên đành phải ở với vợ chồng cô em gái trên 6 năm. Thỉnh thoảng đón mẹ về một tuần thì *vợ làm dữ*... Cách đây 5 tháng, vợ chồng cô em gái đưa mẹ về và bị kịch bắt đầu.

Vợ ra điều kiện : “*Một là mẹ anh, hai là vợ con. Anh chọn ai ? Nếu chọn mẹ anh thì năm mẹ con tôi ra đi. Còn nếu anh chọn năm mẹ con tôi thì mẹ anh phải ra đi*”.

Tiến thoái lưỡng nan. Thương mẹ và hết sức đau đớn, nếu để mẹ ra đi; nhưng vì tương lai bốn đứa con, đành thắt ruột để mẹ ra đi.

Đưa mẹ vào “nursing home” (nhà tế bần) để y tá săn sóc. Bà cụ mất nay được 2 năm.

Ôi, một đứa con trai: có được *tự do đến ơn đáp nghĩa* ? Chín tháng cưu mang, ba năm bú mớm, bao năm ...

Cuối cùng, đôi vợ chồng kia *ly dị* nay đã 4 tháng rồi. Nguyên do duy nhất: ***nàng dâu xử tệ với mẹ chồng***. Chàng cao bay... để lại một vợ 4 con bơ vơ, chán nản. Nhà bị cầm, Con cái bỏ học.

Đừng bắt chước như thế !

LỄ CƯỚI

THUYẾT CHUNG

1. Hôm nay, đưa nhau ra trước mặt Chúa và cộng đoàn Giáo Hội, chúng con nắm tay nhau, biểu lộ *công khai sự ưng thuận lấy nhau. Cam kết* thề thốt yêu nhau (*bằng lời*). Rồi trao nhẫn, chúng con trao gởi cho nhau *tình yêu* và *lòng thủy chung* (*qua hành vi*).

Một Giao ước mang tính Bí tích, nghĩa là lấy Chúa ra mà thề, lấy cộng đoàn Giáo Hội ra để làm chứng thì phải trung thành đến cùng. *Đừng bao giờ bội phản lời thề* của mình cả.

2. Dịp kỷ niệm 50 năm thành hôn của nhà tỷ phú Mỹ Henry Ford, người ta hỏi ông : “*Công thức nào giúp ông thành công trong đời sống Hôn nhân?*” Ông trả lời : “*Cũng chính là công thức giúp tôi thành công trong kỹ nghệ chế tạo xe hơi. Đó là : trung thành với một mẫu duy nhất*”.

Thuyết chung là *chìa khoá sự thành công* trong bất cứ địa hạt, ngành nghề nào. Thuyết chung trong nghề, cần sự bền bỉ, kiên trì nhẫn nại đeo đuổi mục đích đã đề ra.

Ưu tiên áp dụng cho đời sống vợ chồng : *tình yêu cần thuyết chung*.

Bắt đầu một nghề, không cần thể thốt. Bắt đầu đời sống **hôn nhân, phải hứa, thể thủy chung**. Giao ước Hôn nhân bắt đầu bằng lời hứa thủy chung và có giá trị với lời hứa ấy. Thủy chung *cho đến chết, trọn đời mình*. Một lần đã hứa, là dứt khoát mãi tồn tại, mãi vững bền. Sắt son một lời nguyện. Không chỉ giữ với *nỗ lực bản thân*, mà còn với *Ơn Chúa* giúp qua Bí tích vừa cử hành đầy lòng thành tín.

3. **Tại sao phải thủy chung?**

Lấy **Chúa** ra **làm chứng** cho mối tình của mình thì *đừng phản bội Chúa, lừa dối Chúa*. Đem Chúa là Sự thật, là Sự Trung thành tuyệt đối ra để làm chứng cho sự trở mặt, dối trá của mình sao?

Lấy **cộng đoàn làm chứng**: *đừng phản bội Giáo Hội, mất mặt Giáo Hội, bôi bác Đạo*. Giáo Hội yêu Chúa khăng khít, thủy chung muôn đời. Đó là **mẫu mực** cho ta bắt chước. Hôn nhân Công giáo thủy chung mới có sức diễn tả nỗi tình yêu giữa Chúa Kitô và Hiền thê Người, là Hội Thánh.

Phản **bội lời thề là phản lại chính mình, phản bội nhau**. Thiếu tự trọng và tôn trọng người kia. Tan vỡ hạnh phúc.

4. Khi thử thách chớm nở, hãy **nhớ lời thề thủy chung**.

Người ta biết nhau : 3 tuần. Yêu nhau : 3 tháng. Cãi nhau : 3 năm. Tha thứ : 30 năm và con cái khởi sự lại.

Kết hôn lần đầu : nghĩa vụ ; lần hai : đại dột ; lần ba : điên rồ (*Ngôn ngữ Tây Ban Nha*).

Tiền bạc mở được hết mọi cánh cửa, trừ cửa Thiên Đàng (*Tục ngữ Ý*).

Tình yêu là Hoàng Đế. Thủy chung là Vương Miện (*Kahligi Bran*).

5. Thử thách đến rất sớm trong đời sống gia đình.

Chỉ sau tuần trăng mật, **mọi ưu khuyết** điểm đã *bộc lộ, phơi bày ra hết*. Trước đó chàng và nàng nhìn nhau khác hẳn. Toàn màu hồng! Ban đầu, nhận xét còn *tế nhị*. Tiếp theo, biến nhanh thành *cãi cọ*, ăn miếng trả miếng như loài thú nhai lại. Mỗi người găm nhăm đấng cay. Chỉ vì *thiếu tôn trọng nhau* và vì *tự ái ngút trời!* (dấu hiệu của con người và tình yêu chưa trưởng thành đủ. Nhân bản non; giáo dục kém...). Dần dà phản ứng bùng lên thành **phản bội**, khi sự nghi ngờ nhau tăng.

6. Từ va chạm ban đầu, cần thiết **khám phá lại nhau**, gắng **hiểu nhau cho đúng**.

Phải chiến thắng sự *nông nổi, bông bột* và sự nhẹ dạ *dễ bị khuynh đảo* bởi những ý kiến bên ngoài, dù là của người thân chứ chưa kể đến của bao kẻ xấu. Khó, mà vượt qua nổi mới

vinh quang. Kíp nghĩ lại, sẽ không bao giờ phải ân hận vì quá muộn, chẳng còn phương cách nào cứu vớt được nữa.

Đừng quên lòng chung thủy.

Không có va chạm, gây gổ chưa hẳn đây là một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Có khi cần răng chịu đựng, sợ hãi và không dám phản đối ra mặt.

Cãi cọ vì ***hai cá tính chưa hoà hợp***. Cần làm cho hoà hợp. Mỗi ngày sống là thời giờ quý báu để ***tạo dựng sự hòa hợp*** của hai tâm hồn, nếu trước đó chưa hề có. Tình yêu và hạnh phúc thật chỉ có thể đến bằng những ***nỗ lực vun xới từng ngày***. Hạnh phúc của chính mình phải do mình gây dựng. Chẳng có thứ phúc nào đến như “sung rụng” hay được biếu không. Ảo tưởng, khi trông chờ ai đó bố thí hạnh phúc! Nếu *còn giữ lòng chung thủy*, là còn có thể *làm lại từ đầu*, là còn tìm lại được hạnh phúc đã mất.

Tập *luyện chịu đựng thử thách*, nghịch cảnh, ***giữ chung thủy***.

Kết : Noi gương tình yêu Chúa Kitô và Hội Thánh. Trung thành tuyệt đối.

Lòng *đạo đức*, đi đôi với việc *cầu nguyện* sẽ nhận được *Ơn Chúa* giúp sống chung thủy.

Ỗ vào sức mình, vô vọng : vì hứa đó phản bội đó; cam kết đó tráo trở đó.

LỄ CUỚI

CHIỀU LÒNG VỢ

Đầu lễ :

1. **Chú rể** : Một gã thanh niên khá điển trai của đất Bắc, vào Nam lập nghiệp, với nghề làm đá và bán nước đá kiếm sống. Cái nghề **làm mát lòng** người... Hãy biến nghề của mình thành cách sống chiều vợ, làm mát lòng vợ để **hóa giải bầu khí nóng nực** gia đình, để tạo hạnh phúc **tươi mát** cho cuộc sống chúng con.

2. **Cô dâu** : Một “nường” ăn nói dẻo quẹo. Nam giới thường ngạc nhiên trước “đức tính nói nhiều” của phái nữ. Cô dâu là cô giáo, sở hữu cái nghề truyền thông kiến thức cho học trò, nên cô càng **hay nói** vì hằng ngày cô phải lên lớp. Vậy chú rể chiều cô dâu cách nào ?

Đây là một điểm tâm lý tế nhị Cha muốn chia sẻ với chúng con.

Giảng lễ :

1. Cô giáo thì phải **hay nói** rồi. Cô còn là phái nữ dễ “nhiều lời” :

Đúng, về đến nhà anh có thể nghe chị kể **đủ điều** : từ chiếc áo dài mới may; đôi bông mới sắm cho mình; chuyện học sinh ngộ nghịch ở trường; chuyện gặp ngoài đường; chuyện rắc rối với hàng xóm; đến cả cuốn phim đang xem nữa... Ôi **đủ thứ chuyện** dài dòng được kể kể!

Nhiều đến nỗi có khi anh *không còn đủ kiên nhẫn* muốn nghe. Đến nỗi tin rằng giá lấy được bà vợ *ít lời* thì thật *diễm phúc*. Tới mức nhiều phụ nữ cũng bất mãn vì cái tật “**lắm chuyện**” của giới mình.

2. Nhưng đó là **nét tâm lý đặc biệt của phái nữ**.

- Khi gặp khó khăn trong cuộc sống, nam giới thường rút vào thình lặng, yên tĩnh, ở một mình. Cần lắng đọng, nghỉ ngơi để giảm bớt căng thẳng. Mong bình tâm sáng suốt để “*nhất thiết phải giải quyết cho xong*” cái điều đang quấy rối mình.

- Nữ giới ngược lại : làm như họ không thấy cần phải giải quyết vấn đề. Điều họ cần là ***có ai đó kể bên*** để được *nói*, được *san sẻ*, được *lắng nghe*, *cảm thông*, *hiểu biết*, *đón nhận*. Càng được nói ra mọi chi tiết, họ càng cảm thấy thanh thản. Vấn đề dường như nhờ vậy mà tan biến. Họ sẽ trở lại hồn nhiên, bình thường như chẳng có gì xảy ra vậy.

3. Anh hãy **ở bên cạnh và lắng nghe** chị. Đó là cách giúp chị tốt nhất mỗi khi chị căng thẳng. Nhưng “*lắng nghe*” là điều *rất khó*. Khả năng ấy anh phải có quyết tâm và thường xuyên *tập luyện mới đạt* được ít nhiều. Trở ngại khó vượt qua nhất, là những *định kiến* của bạn.

- Anh cần tập **ngăn chặn** những *phản ứng nóng vội* của mình, dù những điều chị nói với bạn có “*ngịch tai*” và khó chấp nhận đến đâu đi nữa.

- **Đừng chặn ngang, tranh luận** ; đừng phê bình, chỉ trích. Khoan nghĩ tới chuyện đúng - sai, tốt - xấu, phải - trái...

- Điều quan trọng trước tiên là anh có **thực lòng đón nhận** và **tôn trọng** nàng vô điều kiện không, có cố gắng nhìn và cảm câu chuyện bằng cách nhìn và cảm xúc của chính nàng không, có mong *hiểu biết* nàng chính xác như nàng đang là, đang bộc lộ không.

- Lắng nghe như vậy gần như có nghĩa là **tạm xoá đi “cái tôi” của anh** để chị có thể hiện diện hoàn toàn, trọn vẹn *con người thật lúc đó* của chị.

- Anh phải *yêu thương* và *kính trọng* chị biết bao mới có được thái độ trên. Nhưng đó là điều anh *phải cố*, vì là vợ – xứng đáng được anh đối xử như vậy. Rồi anh sẽ ngạc nhiên thấy rằng chính *thái độ đó* của anh sẽ *giúp chị* cuối cùng *chọn lựa cái tốt nhất, đúng nhất, phải nhất* cho chị. Anh sẽ thấy khi được tôn trọng và yêu thương vô điều kiện, chị sẽ có khả năng chọn lựa bằng tất cả *tự do* cũng như *trách nhiệm* của chị và thường là *hơn cả* điều anh mong ước. Cũng có thể

là sau khi trút hết nỗi niềm, chị thực tình *muốn biết quan điểm* của anh. *Lúc ấy* anh mới nên bày tỏ lập trường.

- Giả như anh thấy chưa sẵn sàng có được thái độ lắng nghe như đã mô tả, thì như anh quá bận hay quá mệt... hãy thú nhận điều đó và hãy *xác định* với chị một *cái hẹn sớm nhất* mà anh có thể thu xếp được.

4. Ngược lại, nếu anh ***không*** thành tâm tập luyện khả năng ***lắng nghe*** nghĩa là làm ngơ không thèm đáp ứng một trong những nhu cầu rất cơ bản của chị, thì chính anh đang ***huỷ hoại chị***. Sự *thờ ơ* của anh về lâu về dài có thể đẩy chị đến chỗ *lặng câm* hay/và *nổi loạn*.

*

Cuộc sống chung có thể trở thành niềm vui hay bi kịch, bắt đầu từ chính cái điều tưởng như *nhỏ nhất* ấy đẩy anh và chị ạ.

Hãy ***hiểu tâm lý của nhau*** và hãy biết ***sống đáp ứng***, gia đình sẽ có hạnh phúc. Khôn là ***hiểu và biết sống***.

(Theo Ý YÊN, *Công Giáo & Dân Tộc*, số 1205, 4-5/99, tr. 24)

LỄ CƯỚI

Đầu lễ :

*Chúng con mới yêu nhau. Tình yêu đang đầy tràn. Lễ ra càng yêu nhau lâu dài, tình yêu càng nồng thắm và bền chặt, nhưng thực tế có khi chỉ sau một thời gian ngắn, **tình yêu** lại như trở nên **già nua cũ kỹ, hao hụt, cạn kiệt**. Phải làm gì ?*

*Hãy nghĩ đến chuyện ấy ngay từ lễ Thành Hôn hôm nay, để **bảo toàn hạnh phúc** cho mai sau.*

Giảng lễ :

I. Hãy ở trong quỹ đạo Tình Yêu Thiên Chúa :

1. **Tagore** : “*Vạn sự do bởi tình yêu sáng tạo
Vạn sự đã được tình yêu nâng đỡ
Vạn sự đi về tình yêu và đi vào trong tình yêu*”.
2. Thánh **Gioan** : “*Thiên Chúa là Tình Yêu*” (1Ga 4, 8).

Thiên Chúa dựng con người theo/giống hình ảnh Thiên Chúa, nên **yêu thương là bản chất** của con người. Con người *không thể sống, càng không thể hạnh phúc nếu thiếu tình yêu*.

3. Cũng vì *yêu mình*, con người không ngừng tìm kiếm bản thân mình trong người khác để yêu và được yêu, để có thể

gặp gỡ **hoà hợp bổ túc** cho những thiếu sót khiếm khuyết của mình. Tuy nhiên, lưu ý ngay **nghịch lý** này : con người vừa không muốn giam hãm trong vỏ ốc của mình, vừa lại muốn là chính mình. Nói cách khác, con người **cần** được **yêu thương bởi người khác**, cần nhận được từ nơi người khác những tín hiệu tình yêu. Không có đối tượng (là người khác) thì không có quan hệ tình yêu. [Tình yêu nơi Thiên Chúa **duy nhất** được diễn tả trong khung **Ba Ngôi** : Cha yêu mình, sinh ra Con. Cha con yêu nhau nhiệm xuất Chúa Thánh Thần]. Trong **thực tế**, sự tìm kiếm thoả mãn nhu cầu yêu và được yêu của con người nhiều khi lại chỉ là sự **thể hiện tình vi của ích kỷ**, nếu không vượt được cái nghịch lý trên.

Mình chỉ được yêu bởi người khác, nhưng khi yêu mình, mình lại **vị kỷ để ý đến mình** và muốn **loại trừ** hoặc **áp chế** người khác. Hãy cẩn thận.

Muốn nuôi dưỡng tình yêu, hãy **loại trừ con sâu ích kỷ** ra khỏi mình. Nói cách khác, chỉ được yêu thương khi biết yêu thương người khác. Tình yêu sẽ làm **con tim rộng mở** phong phú thêm, đồng thời **nhân cách** của những người yêu nhau cũng được **kiện toàn dần**.

Tình yêu hoà hợp, biết tôn trọng nhau và bình đẳng sẽ làm **phong phú** cả hai người. Còn tình yêu nhuộm màu **vị kỷ**, sẽ **nô lệ hoá** kẻ khác và làm **cạn kiệt** tình yêu dần dà.

Thánh **Augustinô** chỉ ra một **nguyên tắc sống** : “**Cứ yêu đi rồi muốn làm gì thì làm**”. Khi không còn yêu người khác, tức khắc cũng **hết yêu mình** và ngược lại.

4. Khi khởi đầu sứ vụ loan báo Tin Mừng Tình Yêu Cứu Độ, **Đức Giêsu** đã dành phép lạ đầu tiên cho đôi tân hôn ở Cana. Đây là một phép lạ của tình yêu của Đức Giêsu dành cho tình yêu đôi lứa, để mừng hôn ước tình yêu và để cứu hạnh phúc của tình yêu đang bị đe dọa tai tiếng vì “*họ hết rượu rồi*”.

Trong Thánh Kinh, **rượu** là nguồn gốc, dấu chỉ *niềm hoan lạc yêu thương* (x. Tv 104,15 ; Hc 31,28). Hết rượu, niềm vui cạn kiệt, tình yêu bị đe dọa. Hết men yêu thương, hạnh phúc con người cũng cạn kiệt. Thánh Gioan trình bày cái gì thường cái đó có tính biểu tượng : *rượu*, chất *men yêu thương* của con tim. Rượu cũ vừa không ngon lại thiếu hụt. Cố gắng con người có hạn. Khi Đức Giêsu can thiệp, đem tình yêu, ân sủng, sự chúc phúc của Ngài vào, *rượu mới thật tuyệt hảo* và còn *tràn trề* nữa.

Hạnh phúc trong tình yêu đôi lứa dẫu bay bổng, thi vị lãng mạn đến đâu tự thân hạnh phúc ấy vẫn rất mỏng manh, nếu không được **Ân sủng nâng đỡ**. Trái lại, khi Đức Giêsu hiện diện, tình yêu giới hạn của con người (rượu cũ) không chỉ được chúc lành, còn được nâng đỡ *thăng hoa* thành một Bí Tích Tình yêu. Thiên Chúa chia sẻ hạnh phúc sung mãn của Ngài cho con người (rượu mới), khiến tình yêu hết bị đe dọa. Vậy Ngài “*bảo gì anh em cứ làm theo*”.

Muốn gia đình hạnh phúc, hãy *sống theo Chân lý Tin Mừng*, những lời dạy dỗ và giới luật của Đức Giêsu. Hãy *dem Tình yêu Đức Giêsu vào tình yêu của anh chị*.

II. Hãy học biết yêu thương.

1. Ai trong chúng ta lại không biết yêu và không sẵn sàng yêu. Song ai đã yêu đều cảm thấy tình yêu là điều **khó nhất** đối với con người :

- bởi lẽ tình yêu là một **mâu nhiệm** đòi *dấn thân hoàn toàn* cả đời để học cho được. Nó luôn cũ và cũng lại luôn mới. Nó đòi nên mới mẻ; nên tình yêu không chấp nhận lễ thói, khuôn sáo cũ. Hãy *đổ rượu mới vào tình yêu* chúng ta hằng ngày.

- bởi lẽ yêu là một **nghệ thuật** đòi nhiều *nỗ lực hy sinh quên mình* thực sự, thậm chí đến độ “chết” cho người mình yêu (như Đức Giêsu đã sống). *Đấy mới là biết yêu* thực sự. *Đấy mới bảo vệ* được tình yêu. Ai ham sống sẽ mất sống. Ai ham yêu mà không biết yêu (tức có nghệ thuật yêu) sẽ làm tình yêu cạn kiệt, tan vỡ. Hãy *đổ men rượu mới, cung cách, nghệ thuật yêu* của Đức Giêsu vào tình yêu của mình mỗi ngày.

2. Nghệ thuật yêu là **học biết về người khác**, để không ngừng trao ban và đón nhận. Một bên ngừng nghỉ *không trao ban* vì *tự ái*, vì *ích kỷ*, tình yêu *sẽ chết* vì không có giao hoà qua lại.

Mỗi người luôn là một **huyền nhiệm** mà người khác **phải khám phá** hầu chấp nhận họ *như họ là* trong tình yêu. Từ đó, ta biết tự trọng. Trong Hôn nhân và tình yêu, rất cần lòng *tự*

trọng bằng cách trau dồi nhân cách yêu thương của mình : ở đây chính là những nỗ lực chinh phục, tạo niềm vui, tái tạo sự mới mẻ trong tình yêu cho nhau mãi. Cố chấp, ý nại mình, khuôn sáo sẽ làm *khô héo* tình yêu.

3. ***Xung khắc*** là điều *không thể tránh nổi*. Do vậy, yêu thương và biết yêu cũng là dám sẵn sàng ***đối thoại*** và giải quyết bằng ***tha thứ***. Đối thoại là không một mình mình nói, một mình mình quát; nhưng là biết *lắng nghe cảm thông* những khát vọng sâu xa của nhau. Đối thoại là *biết đáp ứng* về phía mình những gì phía kia cần, nhất là đáp ứng bằng sự *tha thứ, bỏ qua những lỗi lầm* của nhau.

4. Anh chị là Kitô hữu, là người *có đức tin* lại phải xác tín rằng : ***Thiên Chúa luôn đồng hành, nâng đỡ*** tình yêu giới hạn và mong manh của anh chị. Hãy *cầu nguyện* riêng và chung với Ngài. Đó là *bí quyết* để tình yêu khỏi cạn kiệt, xơ cứng ; vì cầu nguyện là lúc anh chị cần đến Thiên Chúa trợ giúp chuyển thông ân sủng, sự nâng đỡ, rượu mới của Ngài cho. Khi ấy tình yêu anh chị sẽ tuyệt đẹp và được bảo toàn.

LỄ CƯỚI

HẠNH PHÚC VÀ ĐAU KHỔ

Đầu lễ :

*Các đạo diễn phim truyền hình đôi khi đưa một cảnh ôn ào bạo lực vào sau một cảnh yên tĩnh. Giáo Hội cũng làm như vậy trong Phụng vụ hôm nay. Sau việc hạ sinh âm thầm của Chúa Giêsu là việc Stêphanô bị ném đá. Điều này nhắc chúng ta rằng : Lễ Giáng sinh không chỉ là ngày đầu tiên trong cuộc đời Đức Giêsu, mà còn là ngày đầu tiên của cuộc hành trình dài đầy đau khổ của Người đến đỉnh Calvê. Điều đó cũng nhắc chúng ta phải **sẵn sàng để chịu đau khổ** vì đức tin, như Chúa Giêsu và thánh Stêphanô đã chịu.*

Giảng lễ :

Đôi bạn sắp kết hôn thân mến,

1. Chúng con đừng quên điều Cha mới nói : **hạnh phúc đi liền với đau khổ**. Chúng con phải *chấp nhận cả hai*. Đừng nhìn đời sống Hôn nhân gia đình của chúng con qua lăng kính lúc nào cũng *màu hồng* cả. Có những ngày vui tràn trề như thời gian chúng con mới quen biết nhau, sắp cưới, mới cưới trong tuần trăng mật. Nhưng khi giáp mặt với cuộc sống miếng-cơm-manh-áo, trách-nhiệm-bổn-phận, chúng con sẽ thấy có những vấn đề **nan giải, khó vượt**. Trong quan hệ

hàng ngày với nhau, với họ hàng cha mẹ đôi bên, với những người ngoài bắt đầu có những **rắc rối**, đôi khi “tăng đơ” lên thành những **đau khổ xót xa**. Màu hồng chuyển dần sang màu tím ảm đạm. Cha muốn nói với chúng con rằng phải ý thức trước những điều đó, phải biết *chấp nhận cả hai* và *biết cách giải quyết hoá giải nó*.

2. Tình yêu Hôn nhân cho chúng con thấy rằng khi yêu nhau với sự **hoà hợp thể xác, tinh thần**, nhanh chóng chúng con *cảm nhận* được, *hiểu được* thế nào là hai người **nên một** : *gắn bó sắt son*, yêu thương nồng nàn *hạnh phúc*. Thế nhưng **thực tế va chạm** với những dị biệt tâm lý, quan niệm, sở thích, lập trường của chính chúng con, có thể biến những êm đềm cuộc sống thành những *đợt sóng vùi dập* nhau, **hạ gục** nhau thật dữ dội như bão biển. Chúng con phải biết đón trước và vượt lên những nghịch cảnh để sống. Gia đình có thể là *thiên đàng hạnh phúc*; nhưng cũng nhanh chóng, vì một duyên cớ bất ngờ không tốt nào đó, *trở thành địa ngục*. Cha nói toẹt ra rằng vợ chồng là *người yêu* của nhau, nhưng rồi có thể là *kẻ thù* của nhau. Có quá đáng không chúng con ?

3. Cha ông chúng ta gói ghém cái **nghịch lý** ấy trong những câu ví von như :

“*Lấy chồng như **gông** đeo cổ.*

*Lấy vợ như **rợ** buộc chân”.*

Rõ ràng là chịu ràng buộc, chịu khổ vì nhau.

Hoặc **khi yêu** thì :

“*Tình anh như nước dâng cao.*

Tình em như dải lụa đào tằm hương”.

Êm đềm ngọt ngào thế.

Nhưng ***khi tức giận*** ghen tương thì :

“*Yêu nhau chưa ráo mồ hôi,*

Chưa tan buổi chợ, đã rời nhau ra.

Có ai thêm bận vì ai,

Không ai giường rộng chiếu dài dễ xoay”.

4. Trong nghi lễ của Bí tích Hôn phối, trước sự chứng kiến của Linh mục và Cộng đoàn, đại diện Chúa và Giáo Hội, chúng con đã chẳng cam kết về cái ***hạnh phúc và đau khổ đi đôi*** trong cuộc sống Hôn nhân và gia đình là gì : “*anh nhận em làm vợ và hứa giữ lòng chung thủy với em khi **thịnh vượng** cũng như lúc **gian nan**, khi **mạnh khoẻ** cũng như lúc **bệnh hoạn**, để tôn trọng và yêu thương em suốt đời anh”* và ngược lại, vợ cam kết với chồng cũng như thế.

Vậy chúng con hãy can đảm ***đón nhận cả hạnh phúc lẫn đau khổ***. Đời không chỉ có màu hồng, nhưng còn những màu tím. Có mùa *xuân tươi mát* cũng sẽ có mùa *hè rát rúa*, mùa *đông tàn tạ*. Cha không muốn chúng con bi quan, nhưng phải thực tế.

Chúng con có ý thức, có sẵn sàng chấp nhận đau khổ, tìm cách hoá giải vượt lên để xây dựng một gia đình tốt đẹp? Gia đình Thánh gia là *thánh*, nhưng vẫn có những *rắc rối*, những *đau thương*.

Hãy tin tưởng Ông Bí tích Hôn Nhân :

“Ông Ta đủ cho con” (2 Cr 12,9).

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Sau cơn bĩ cực, đến hồi thái lai.

LỄ CƯỚI

HÃY TIN NHAU

I. Vợ chồng có thể tin nhau tới mức tuyệt đối ?

1. Ai quả quyết **được** : Xin chúc mừng người ấy và hạnh phúc thay cho người ấy.

2. Nhưng chắc **rất ít** người có được cái may mắn đó. Vì sao ?

a. Con người **hay thay đổi** : “Đời trôi chảy, lòng ta không vĩnh viễn” và “Sông sâu còn có kẻ dò, lòng người ai dễ mà đo cho cùng”.

b. Tình yêu như mọi tình cảm, theo qui luật tâm lý của nó, luôn luôn **biến chuyển** : khi lên khi xuống, khi ẩn khi hiện, khi đầy khi vơi. Nay hứa yêu mai lại bội thề. Làm sao có thể tin ai hoàn toàn được ?

c. Vợ chồng, dù cố gắng thành thật đến đâu, cũng **không thể trong suốt** với nhau. Vợ chồng cũng **không hiểu nhau hết** được, vì mỗi người là một bí ẩn. Sẽ còn mãi một vùng bất khả xâm phạm, một **ẩn số**, ngay cả đối với bản thân mỗi người.

Xuân Diệu diễn tả sự cách biệt sâu xa đó :

*“Dầu tin tưởng, chung một đời, một mộng
Em là em, anh vẫn cứ là anh
Có thể nào qua Vạn lý tường thành
Của hai vũ trụ chứa đầy bí mật !”*

3. Vậy thì ***còn ai dám tin ?***

a. Suy nghĩ kỹ, lý trí tôi chỉ cho phép tôi ***tin ở một mức độ nào đó*** thôi. Vợ hoặc chồng, chồng hoặc vợ vẫn có những ***giấu dút lén lút*** trong vấn đề quản lý tiêu pha tiền bạc, trong vấn đề quan hệ tình cảm với người ngoài vượt ngưỡng an toàn và xã giao, trong hành vi và lời nói hằng ngày.

b. Nhưng chính ***tình yêu lấp đầy*** những khoảng cách khôn lường giữa hai người ***còn yêu nhau thật lòng***. Ta chẳng nói : ***“Yêu nhau chín bỏ làm mười”*** là gì ? Tình yêu lấp đầy cách biệt. Tình yêu ***bỏ qua, tha thứ***. Tình yêu biến cái chưa đủ điều kiện để tin thành cái có thể ***chấp nhận***. Tình yêu làm cho ai đó ***dám liều lĩnh đặt cả cuộc đời mình vào cái cơ hội may hay rủi*** này. Cơ hội ấy là Hôn nhân. Trong Hôn nhân, hai người ***cùng đón nhận và gánh chịu*** : cùng ăn cùng chịu, vui buồn sướng khổ...

c. Vậy để có thể ***tin nhau được***, phải ***yêu nhau thật lòng***.

Phải ***nuôi dưỡng tình yêu*** và ***lòng tự tin*** :

- Người ***thiếu tự tin, không dễ gì tin người khác***. Hay nghi ngờ chính mình, nên họ lúc nào cũng sống trong một trạng thái ***ngghi kỵ***. Bao nhiêu bằng chứng cũng không đánh tan được sự ***ngờ vực*** của họ.

- Nếu thiếu tự tin, còn *thiếu cả một chút quăng đại* nào đó thì khó vượt qua được các khoảng cách giữa hai người, hai vũ trụ riêng biệt. ***Yêu đòi vượt lên chính mình và đặt niềm tin nơi người khác.***

- Cuối cùng, cơ sở của niềm tin vợ chồng không chỉ ở *nơi đối tượng* mà thôi mà còn nằm *nơi chủ thể* nữa : nơi sức mạnh, lòng tự tin và ít nhiều rộng lượng đối với người khác.

II. Hãy tin nhau, mọi chuyện sẽ tốt đẹp !

Truyện 1 : *Khi đã tin nhau.*

Sơn + Thảo : Cặp vợ chồng trẻ tin nhau. Hồng là bạn Thảo thấy mấy ngày qua Sơn thường đi sắm đồ, cặp kè với một cô khác. Hồng báo cáo với Thảo, gieo mối *ngghi ngờ* vào lòng Thảo. Nhưng Thảo vẫn *một lòng tin chồng đúng đắn*.

Kết quả : Sơn đi mua đồ thăm nuôi anh Minh. Người đẹp đi với Sơn là vợ của Minh.

Truyện 2 : *Khi thiếu tự tin.*

Dì Phượng nhắc cháu : “*Chưa con chưa thật là chồng, hướng chị em hậu tay không mới về*”. Tin thì tin, chứ *dạ hãy còn phỏng*. Biết người quân tử ngả lòng nơi nao!

Từ đó Phượng canh chừng chồng, hay hỏi han từng ly từng tí.

- “Sao em giữ anh kỹ quá. Anh có cảm tưởng như là một **tù binh** của em rồi. Biết lấy vợ **mất tự do** thế này, anh ở vậy cho xong!”

Phượng khóc, cho chồng hết yêu mình rồi : Anh thường bênh vực người khác. Bắt đầu chê, không thấy vợ đẹp như xưa...

- “**Đừng nghi ngờ đại dột** thế em. Đừng vô tình **đập nát** hạnh phúc mình bằng thái độ **thiếu tin tưởng** đó. Anh yêu em, nhưng cũng yêu tự do. Tự do không có nghĩa anh đòi hỏi bay bướm, nhưng muốn có bạn và được đi đây đi đó”.

Kết : Cuộc sống sẽ ra sao, nếu ta cứ nghi ngờ nhau, kiểm tra nhau ?